

¿No sents, cor meu, la soledat de les estrelles
 dins l'ordenació que ha constel·lat el cel?
 En la nit de la terra, de fosca més rebel,
 les ànimes estan ordenades com elles

amb el silenci, entorn, d'una altra immensitat;
 i tota vida és camí de soledat.

És així, vida meva humil com una espurna,
 que en ànimes germanes de constel·lació
 fulgeix, lluny, en la fosca, el teu mateix dolor.
 Però, tal com enlaire, en la volta nocturna,

cap astre no pot mai, brillant enfervorit,
 tornar menys tenebrosa ni menys freda la nit,

cada ànima és aquí perdudament llunyana
 com una estrella tremolant de soledat
 en la nit sense espai, transparència ni edat
 que engoleix la llur de tota vida humana.